

Ispitele evanghelizărilor contemporane

(Matei 4:1-11)

VIAȚĂ CREȘTINĂ

Pastor EMANOIL CĂILEANU,

Domnul Isus a fost dus de Duhul în pustie ca să fie ispitit. Vom lua ca model ispitirea Domnului Isus pentru a arăta că putem face evanghelizare având alte scopuri decât cele dorite de Dumnezeu, revelate în Scriptură. Atât Duhul, cât și diavolul știau că hotărârea finală îi aparține lui Isus. Când suntem ispitiți, suntem puși la probă să răspundem la întrebarea: *Pentru cine trăim?* Trăim să ne placem nouă? Trăim să fim pe placul celorlalți, sau trăim să fim plăcuți Celui ce ne-a investit în slujire? Trăim pentru o slujbă de încununare personală, sau pentru o slujbă de suferință?

Domnul Isus putea să stea mereu în mulțime, să țină cuvântări pe placul ascultătorilor, să fie aclamat de ei, lucru care de fapt El l-ar fi meritat, dar El și-a instruit câțiva ucenici, i-a echipat și i-a trimis în lucrare. Unii cred și astăzi că Domnul Isus mergea ridicat la un metru de la pământ, cu o aureolă de slavă în jurul capului, iar oamenii se dădeau din calea Lui făcându-I loc. Dacă ar fi vrut să o facă, avea putere, dar El n-a venit în lume pentru aceasta. El umbla prin mulțime ca un om obișnuit, stând de vorbă cu toți, îmbrățișându-i, răspunzând la întrebările și problemele lor cu înțelepciune dumnezeiască, atât provocărilor care I se aduceau, cât și celor dornici de adevăr, nu întindea nimănui mâna să I-o sărute și nici nu purta o mitră încrustată cu pietre prețioase. El empatiza cu oamenii și cu nevoile lor. A știut că, înainte de a sluji, trebuie să petreacă mult timp în rugăciune. Satan vrea să aloci mult timp pentru slujire, dar puțin sau chiar deloc timp de rugăciune. Duhul L-a dus pe Domnul Isus în pustie și El a știut să-Și înceapă timpul cu post și rugăciune. Nici cântările, nici predicile, nici facerile de bine nu îl înspăimântă pe diavol așa cum o face rugăciunea. Domnul Isus a fost ispitit, ucenicii au fost ispitiți și noi suntem ispitiți.

Aș vrea să desprind din exemplul ispitirii lui Isus câteva adevăruri care privesc evanghelizarea.

Poți fi ispitit să aduni oameni făcându-le favoruri materiale

Dacă chemăm oamenii la mântuire, nu trebuie s-o facem cu promisiuni materiale. Mulți au adus ajutoare, pachete cu alimente sau îmbrăcăminte și le-au folosit ca momeală pentru a evangheliza lumea. Cei care vin la biserică pentru un pachet, când nu-i mai dai nimic, pleacă. E drept că e bine să facem fapte bune și că regula biblică este: *mai întâi fraților în credință apoi tuturor oamenilor care sunt în nevoie*, dar asta nu ca o obligație prin care el trebuie să vină la biserică. Trebuie să convingem orice suflet

că e păcătos și că are nevoie de mântuire, despărțind astfel evanghelizarea de acordarea ajutoarelor. Oamenii trebuie să vină la Hristos din dragoste, altfel bisericile se pot umple de oameni nenăscuți din nou, care caută doar să fie ajutați și apoi crează probleme mari. În Numeri 11:4 este relatat faptul că *adunătura de oameni* a atârnat poporul la a cârti împotriva lui Moise. Același lucru se poate întâmpla și cu adunătura de oameni din biserici. Dumnezeu are nevoie de *calitate*, nu de *cantitate*. Câteodată concurăm cu alte biserici, ne lăudăm înaintea altora cât de mare este biserica noastră. Facem rapoarte sponsorilor care ne susțin. Facem programe artificiale de care nu ne pasă, dar care să dea bine la mass-media etc. În versetul 3 este scris: „...dacă ești Fiul lui Dumnezeu poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini”. Îl atenționează că trebuie să profite de privilegiul de a fi Fiul lui Dumnezeu. „Dacă ești?” Uite, oamenii nu cred. Tu, arată-le că nu ești oricine. Tu ești păstorul, prezbiterul, liderul de tineret, cunoscut de toată lumea. Profită acum de privilegiul pe care-l ai. Tu ești șeful, trebuie să hotărăști. Tu ești lider, trebuie să te impui. Arată-i poziția ta și fă uz de funcția pe care o ai. Ioan spune că Domnul Isus a venit să locuiască cu poporul, în mijlocul fraților Lui, nu deasupra lor: „Isus a spus: «Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru, umblați ca unii care aveți lumină...»” (Ioan 12:35). Satan a venit la mulți cu ispita de a intra în lucrare, gândindu-se mai întâi la nevoile personale. Am auzit unii slujitori care au zis că dacă primesc un anume salariu se apucă de treabă, altfel nu pot sluji. Tu trebuie să slujești cu încrederea că Dumnezeu va purta de grijă familiei tale. În ce mod, știe Domnul, dar se va întâmpla cu siguranță. Suntem chemați să trăim prin credință. Diavolul îi sugera lui Isus să profite de dumnezeirea Lui și să transforme pietrele în pâini. Cu toții credem că, dacă ar fi poruncit, așa s-ar fi întâmplat, dar nu trebuia s-o facă într-un mod inutil și, mai ales, la porunca diavolului. După patruzeci de zile de post, care era nevoia cea mai mare a Domnului Isus, ca om? Bineînțeles, hrana. Câte pietre mici și mari nu erau în pustia aceea? Dacă s-ar fi transformat toate în pâini, ar fi fost munți de pâine pentru multă vreme. Sinagogle s-ar fi umplut dacă le-ar fi dat pâine. Diavolul sugera ca El să schimbe pietrele, nu inimile oamenilor, care era de fapt scopul venirii Lui în lumea noastră. Mesajul diavolului era: *Ai mai întâi grijă de tine!* Era ispitit să-Și folosească darurile spirituale pentru avantaje materiale. Ție ce-ți șoptește diavolul? Sunt mulți care s-au folosit de darurile spirituale, făcând din aceasta o mare afacere. Dacă Domnul Isus ar fi procedat așa, ar fi atras mulțimile pentru nevoi egoiste, nu pen-

„Atunci, Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul”
(Matei 4:1-11)

tru nevoi reale. Nevoia cea mai mare a oamenilor era și este iertarea păcatelor. Când evreii au întrebat: „*Fraților ce să facem?*” Petru le-a scos în evidență nevoia lor cea mai mare, de care ei erau conștienți doar în parte. „*Pocățiți-vă, le-a zis Petru și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre...*” (Fapte. 2:38). Oamenii trebuiau să fie iertați și schimbați.

Se spune că cineva a văzut o casă dărăpănată care era de vânzare. S-a dus s-o cumpere și proprietarul i-a cerut un preț foarte mare. Cumpărătorul a bătut palma fără să negocieze, rămânând să dea banii după o săptămână. Între timp, vânzătorului i-a fost rușine de suma cerută și de felul în care arăta casa și a început, în acea săptămână, s-o mai aranjeze. I-a tras brăiele, i-a vopsit ferestrele și ușile, a mai reparat câte ceva, iar când a venit cumpărătorul i-a zis: „Uite, am mai făcut câte ceva la casă.” „Nu mă interesează”, a spus cumpărătorul, „eu am cumpărat casa ca s-o demolez și să fac în locul ei o casă nouă și frumoasă, așa cum vreau eu.”

Aceasta este povestea vieții noastre. Domnul Isus nu vrea să ne mai fătuiască pe ici, pe colea. El vrea să demoleze tot ce-i vechi și să facă o făptură nouă. „*Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi*” (2 Cor. 5:17).

Oamenii aveau nevoie de dragoste în inimă, nu de pâine în burtă. El, Fiul lui Dumnezeu nu a schimbat crucea într-o brutărie și nici piroanele în pâini. Evanghelizare, dar nu cu pachete și favoruri materiale, și fiecare trebuie să accepte mântuirea din dragoste pentru Isus.

Frații povesteau despre cineva care a fost invitat la biserică și a spus că ar veni, dar nu are cu ce se încălța. Frații i-au cumpărat și oferit o pereche de bocanci. Omul a venit la biserică până i s-au rupt bocancii, apoi n-a mai venit niciodată. N-a învățat nimic din ce a văzut și a auzit acolo.

Cei din pustie care au participat la înmulțirea pâinilor au mai venit și a doua zi, apoi n-au mai venit. Domnul Isus le-a spus: „*Mă căutați pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat*” (Ioan 5:26). Replica Domnului Isus, dată lui satan, când a fost ispitit, era: „*Omul nu trăiește numai cu pâine!*” (Matei 4:4). De fapt, cuvintele acestea din Scriptură erau un citat din Deuteronom 8:3, când evreii au murmurat și

au fost nemulțumiți că Dumnezeu le dăduse mană în pustie patruzeci de ani. Nu munceau, nu trebuia să se ostenească pentru pâine, totuși Dumnezeu le-a dat pâine patruzeci de ani, iar ei erau tot nemulțumiți. Astăzi, în lume se predică evanghelia prosperității, care este o mare minciună. Ei spun că cei care cred în Hristos trebuie să fie bogați, altfel înseamnă că ești uitat de Dumnezeu, prin urmare nu ești mântuit. Dar Dumnezeu este deopotrivă Dumnezeu celor săraci, ca și al celor bogați. Numai că bogăția este o mare ispită. Împăratul Solomon a zis în rugăciunea lui: „*Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd de Tine și să zic: «Cine este Domnul?» sau, nu cumva, în sărăcie, să fur și să iau în deșert Numele Domnului*” (Prov. 30:8,9)

Bogăția nu are nimic în comun cu cele spirituale. Cine are bogăție este ispitit să adune și mai multe. Domnul Isus îl sfătuiește că trebuie să dea și celui ce n-are și astfel își poate aduna o comoară în cer. Isus era sărac, Pavel era sărac, și mulți slujitori ai Evangheliei au fost săraci, dar au fost fericiți, căci aveau bogăție sufletească. Domnul Isus n-a avut o locuință a Lui, n-a avut un loc unde să se nască, n-a avut un cal pe care să intre triumfător în Ierusalim, n-a avut o cameră a Lui, unde să servească cina cea de taină, n-a avut un mormânt al Lui. Isus Și-a început lucrarea flămând și a sfârșit atârnat pe o cruce. El spunea: „*Dacă voiește cineva să vină la Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze*” (Matei 16:24). E diferit a te plimba confortabil cu mașina cu scaune moi, pe șosele asfaltate și alta e să te jertfești, să te coste și să acorzi timp și bani pentru lucrarea lui Hristos. Cei care au făcut evanghelizare în satele noastre au mers noaptea, prin noroi, câte zece, douăzeci de kilometri, încălțați cu cizme de cauciuc sau opinci, cu un sac pe cap, atunci când ploua, ca să ducă Cina la un grup de frați de undeva, într-un sat uitat de lume. Pe drum, noroiul era până la genunchi, în casă, tavanul era mai jos decât înălțimea ta și, de multe ori, te întorceai acasă cu purici sau păduchi. Nimeni nu primea niciun fel de diurnă pentru slujba pe care o făcea. Când mă ocupam cu distribuția de Biblii, făceam totul clandestin și plăteam transportul tot eu. Dacă nu se adunau destui bani pentru facturile de la biserică, plăteam fără să-mi pun

problema că asta nu e treaba mea. Isus a spus: *Eu am venit ca să slujesc, nu ca să Mi se slujească*. Cheltuiți-vă pentru Evanghelie și veți avea satisfacții mari.

Poți fi ispitit să atragi oamenii făcând spectacol, cu tentă de senzațional

„*L-a pus pe streășina Templului și I-a zis: dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos. Căci este scris: El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta și ei te vor lua de mâini ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreopiatră.*”

Diavolul repeta mereu „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu!”. Nu știa el că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu? Dar el voia să-L ambiguiască, ca să facă minuni la porunca lui. Satan insistă până reușește. Nu și în cazul de față. Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, demonstrează-ne! De ce nu sari, Isuse? Dorea să folosească lucrurile senzaționale, care impresionează mulțimile. Mântuirea nu e prin spectacol, ci prin credință. Se încearcă de multe ori spectacolul, dar lucrarea aceasta nu are rădăcini adânci. În Luca 16 este redată pilda bogatului nemilostiv, prin care, cunoscând felul de gândire al oamenilor, Domnul Isus a scos în evidență, prin vorbele bogatului, așteptările lor. „*Rogu-te dar, părinte Avraame să trimiți pe Lazăr în casa tatălui meu, căci am cinci frați și să le adeverească aceste lucruri ca să nu vină și ei în acest loc de chin. Avraam a răspuns: au pe Moise și pe prooroci, să asculte de ei. Nu, părinte Avraame, a zis el, ci dacă se va duce la ei cineva din morți se vor pocăi. Și Avraam i-a răspuns: dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.*”

De ce nu se pocăiesc astăzi oamenii? Nu au Evanghelia? Nu este vestită în biserici, pe stadioane, prin mass-media și prin toate mijloacele? Dacă ar veni cineva din morți, credeți că ar primi Evanghelia? E nevoie de credință, nu de senzațional. Drept dovadă, atunci când Lazăr din Betania a fost înviat din morți de Domnul Isus, unii au crezut, dar unii căutau să-L omoare și pe el și pe Domnul Isus.

Când a fost la Iași, după Revoluție, l-am auzit pe fratele Wurmbrand povestind despre un frate din biserica pe care o păstorea în București, pe vremuri. Pe timpul acela nu erau stații de

(continuare în pag. 14)

(urmăre din pag. 13)

amplificare, iar fratele Richard avea o voce mai slabă și, ca să fie auzit în toată biserica, era nevoie să fie liniște. În adunare era un frate mai entuziast, care, ca semn de apreciere și aprobare a cuvintelor rostite de pastorul Wurmbrand, striga cu toată puterea: *Aleluia!* Fratele Richard l-a chemat și i-a zis: „Uite, eu vreau să fiu auzit și te rog să te abții de la a mai striga așa de des *Aleluia!*”. Știi că nu-i un lucru rău, dar eu am o voce mai slabă și tu mă acoperi. Ca răsplată pentru gestul tău îți voi da în fiecare zi câte o porție de supă caldă la cantina bisericii”. Fiindcă avea o situație mai precară, fratele a acceptat. Duminica următoare, când fratele Wurmbrand predica, fratele cu pricina s-a abținut de câteva ori, apoi s-a ridicat în picioare și a strigat cât l-a ținut gura: „Cu supă sau fără supă, *Aleluia!*”. Sunt mulți care cred că atrag bunăvoința lui Dumnezeu prin manifestările lor, fiind ele chiar bine intenționate și nepăcătoase. Dar totul trebuie făcut la locul și la timpul lui. Există o voce scrisă a lui Dumnezeu și există o voce nescrisă prin care Dumnezeu te călăuzește în fiecare zi și în fiecare ocazie. Cine respinge sau ignoră voia scrisă „pe Moise și pe prooroci” cum zicea pilda și Evanghelia pentru noi astăzi, să nu se aștepte nicidecum la o călăuzire în voia nescrisă a lui Dumnezeu. Mântuirea e prin credință, iar credința nu e bazată pe vedere. Noi credem ca să vedem, nu vedem ca să credem: „Nu ți-am spus că dacă vei crede vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11:40). Evreii au văzut sute de minuni, dar n-au fost statornici în credința lor. Senzaționalul cere ceva și mai spectaculos. Nu asta este învățătura Bibliei în ce privește mântuirea oamenilor. Au fost oameni care toată viața lor au așteptat să vadă minuni nemaipomenite, dar eu nu mi-am dorit asta niciodată. Însă am crezut din toată inima că nici o literă nu este pusă în plus în Biblie și că totul se împlinește milimetric și am avut ocazia, ca un bonus la credința mea, să văd sute de minuni pe care alții și le doresc. Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru oportunitatea aceasta. Evreii au trecut Marea Roșie ca pe uscat. Apele s-au făcut zid de o parte și de alta și după ce au ajuns pe partea cealaltă au început să răcnească la Moise și la Dumnezeu. Replica dată în cea de-a doua ispitire a Domnului Isus a fost citatul din Deut. 6:16 în legătură cu aceste strigăte de răzvrătire: „Să nu ispitesti pe Domnul Dumnezeul tău.” Dacă biserica e în flăcări, ca la Rusalii, oamenii vor veni să se încălzească, să se con-

vingă de păcat și să fie eliberați de toată povara lor.

Poți fi ispitit să atragi oameni făcând compromisuri

Matei 4:8 „*Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, i-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: toate aceste lucruri Ți le voi da Ție dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.*”

Cât tupeu și câtă nerușinare poate avea satan. Se prezintă la Cel care a participat împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt la Creație să-I spună că aceste frumuseți îi aparțin lui și că el i le poate oferi lui Isus. Domnul Isus a venit ca să fie Împărat, dar pentru asta trebuia să treacă pe la cruce. El îi oferea totul dintr-o dată, fără suferință, dar oferea în termenii lui, și termenii lui însemnau compromisul. Biblia ne prezintă o ilustrare în care o slujnică ghicitoare striga după Pavel, spunând că este slujitorul Dumnezeului Celui viu și că vestește mântuirea. Pavel se întoarce, mustră duhul de ghicire și femeia este eliberată. Trebuia s-o lase în pace? Cu ce-l supăra pe Pavel dacă spunea așa cuvinte frumoase despre el? Dar Pavel era omul lui Dumnezeu și nu avea nevoie de „reclama” diavolului. Apoi era un mare prilej de mândrie pentru el, iar femeia aceea trebuia salvată și eliberată de diavolul. Pavel n-a făcut compromis și a lucrat cu înțelepciunea care vine de sus.

În Isaia 4:1 scrie: „*Șapte femei vor apuca în ziua aceea un singur bărbat și vor zice: vom mânca pâinea noastră înșine, și ne vom îmbrăca în hainele noastre înșine, numai fă-ne să-ți purtăm numele și ia ocară de peste noi.*” În viziune profetică, femeia reprezintă Biserica, cifra șapte reprezintă totalitatea bisericilor, mâncarea este învățătura, iar hainele neprihănirea. Parafrazând acest pasaj, am putea spune că va fi o vreme a unui mare compromis în care toate bisericile de pe pământ vor dori să aibă învățătura lor, nu a lui Hristos, să aibă neprihănirea lor, nu a lui Hristos, dar să-I poarte numele ca să nu se facă de rușine. Lumea este plină de oameni care se numesc creștini. Evreii voiau totul repede. Au făcut un vițel din aur și au început să-i slujească și să i se închine. De ce să-l mai aștepte pe Moise să vină cu legea de pe munte? Și de data aceasta, replica dată pentru ispititor este din Deut. 6:13 unde spune: „*Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să Ți slujești*” Cancerul crește repede, pneumonia atipică avansează rapid, dar lucrurile lui Dumnezeu se fac la vremea

lor. Dumnezeu nu vrea compromis, ci o lucrare făcută în termenii Lui. Nu voia mea, nu voia mulțimii, nu voia diavolului, ci numai voia lui Dumnezeu. Când vom sluji după standardele dumnezeiești vom fi copleșiți de rezultatele lucrării noastre.

La evrei era o lume neschimbată și, în plus, o adunătură de oameni necredincioși care trăgeau lucrarea lui Dumnezeu înapoi. Ce facem astăzi? Ne facem ca lumea ca să o câștigăm? Acceptăm compromisul sau ascultăm de Evanghelia și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos? Modelele noastre sunt Sara, Naomi, Ana, Maria, Avraam, Iosif, Moise, Petru, Pavel sau sunt vedetele din modă, sport, politică etc.? Dacă nu respectăm cerințele Bibliei, adunarea noastră poate fi o asociație, o fundație, un club, dar nu o biserică. Deviza noastră ar trebui să fie: fără compromisuri! Ghedeon a dărâmat stâlpul închinat Astarteiei și altarul lui Baal.

Fă-o și tu!

Creștinul și ...ispita

Creștinului i-a zis ispita:
Frumoasă ți-e cântarea, vrei
Doar mie cântul tău să-mi dai
Și locul cel mai 'nalt să-l ai?
Creștinul n-a răspuns un grai!

Atunci îi zise slava lumii:
Frumos mai cânti dar, dacă-ai vrea,
Al lumii aur tot ți-aș da,
Doar mie dacă mi-ai cânta!
El nici nu s-a uitat spre ea!

Atunci i-a zis iubirea lumii:
Frumoasă ți-e cântarea, eu
De mi-ai cânta te-aș face-un zeu,
Pe cap ți-aș pune-un curcubeu...
Dar el tăcu și mai din greu!

Atunci Hristos i-a zis cu milă:
Dar Mie să Îmi cânti, ai vrea?
- Isuse, Tu ești slava mea,
De-a pururi Ție-Ți voi cânta!...
Și I s-a dat cu tot ce-avea!

G.P., Chicago, SUA